

Mill. Kr. fordelt mellem 5 Banker — det er 400,000 Kr. pr. Bank. Andet og mere er Spørgsmaalet ikke. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem, har Uret, naar han stadig maler Urobacillerne paa Væggen.

Den næste Ting, der er Spørgsmaal om, er, hvad der er oplyst om Tabet. Der siger den højtærede Finansminister atter, at det bliver mellem 3 og 6 Mill. Kr. For mig staaer det saaledes — jeg skal ikke gaa i Detailler —, at Detailhandlerbankens Tab menes at andrage alene 8 Mill. eller maaske mere. Nogle ærede Medlemmer have talt om, at alle 10 Mill. vilde gaa med. Efter mit Skøn bør det ikke være over 12 Mill., selv om vi fik de nye Banker ind under Garantien, men jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Enkeltheder. Det er meget muligt, at det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) har Ret i, at har en vis Mand taget de 6 Mill., vil han ogsaa tage de 4 Mill.

Dernæst er der angaaende dette Tab ogsaa kommet noget andet frem. Den afdøde Finansminister antydede her, at Tabet kun vilde blive nominelt, han vidste det ikke bestemt, men han gav os det Indtryk. Jeg vil indrømme, at den afdøde Finansminister kunde ikke vide noget derom, men de Folk, med hvem han forhandlede, maatte vide det, thi paa det Tidspunkt, han skulde afgive denne Erklæring, havde han forhandlet med Bankerne, og Privatbanken vidste, at den var inde med Detailhandlerbanken med 15½ Mill., og dens Direktør, Hr. cand. jur. Heide, kendte fuldstændig Arten af de H. P. Hansen'ske Forretninger, thi for en bygningskyndig Mand kunde de forskellige Byggeforetager, som Detailhandlerbanken havde, ikke være en Hemmelighed. Dernæst vidste Laane- og Diskontobankens Bestyrelse, som Finansministeren ogsaa forhandlede med, at 5 Mill. paa Sagfører Valdemar Nielsen var overførte uden nævneværdigt Tab for Laane- og Diskontobanken til den statsgaranterede Detailhandlerbank. Deraf vidste Privatbanken og Laane- og Diskontobanken, at Tabet vilde være en positiv Ting, eller de burde i alt Fald vide det.

Det sidste, der er kommet frem, og efter min Mening maaske det vigtigste, er Forholdet til Fredericia Bank, Selv om det virkelig skulde lykkes det ærede Medlem fra Ringkøbing og Ministeren at overbevise mig om, at vi burde vedtage Garantien for Nibe Bank og Laanekassen, hvad det ikke er lykkedes dem at overbevise mig om, er det blevet mig ganske

klart, at det er aldeles uforsvarligt at tage Fredericia Bank ind under den. Jeg gentager blot de faa Data, der foreligge. Den 23. Februar meddeles det i Bladene — saa vidt jeg ser officielt —, at Fredericia Banks Kapital er udvidet med 200,000 Kr., og at Landmandsbanken har udsendt en af sine Folk til at være Direktør. Den 28. Februar, siger Bankkomiteen — og her er det, jeg siger, at den Dato synes saare urigtig —, kommer Fredericia Bank ind under Statsgarantien. Men ikke desto mindre forhandles der fra den 2. Marts helt ind i April Maaned med Banken for Fredericia og Omegn om Overtagelse paa saadanne Vilkaar, som den forhandlende Person, nemlig Direktøren i Landmandsbanken, maatte se, at Bankkomiteen ikke havde Bemyndigelse til at gaa ind paa — deraf slutter jeg, at da Landmandsbanken den 23. Februar garanterer en Udvidelse eller siger, at den vil garantere — der staaer officielt, at den har gjort det — en Udvidelse af Kapitalen med 200,000 Kr., og den samme Bank fra 2. Marts ind i April Maaned forhandler om en Ordning af Fredericia Banks Forhold paa Betingelser, som krævede store Ofre fra Landmandsbankens Side, maa Landmandsbanken den Gang have haft den Overbevisning, at den havde Forpligtelser overfor Fredericia Bank, og at Staten ikke havde det. Dertil kommer saa endelig, hvad der er fremkommet i Dag fra det ærede Medlem fra Fredericia, og jeg vil tilstaa, at af alle de Ting, jeg har hørt under denne Sag, og efter en Artikel i „Sorø Amtstidende“ og efter mange Ting, der ere komne til mig, er — det maa jeg have Lov til at sige — det, som det ærede Medlem fra Fredericia sagde, saa alvorlig en Sigtelse, ja, jeg vil sige saa grov en Sigtelse mod de Mænd, der have raadet Ministeren og siddet i Bankkomiteen, at jeg maa have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at spørge det ærede Medlem, om han under Eds Tilbud vil afgive den samme Erklæring i Udvalget. Thi vil han det og kan han det, siger han dermed, at den afdøde Finansminister har ment, at der skulde gives en Garanti for Fredericia Sparekasse, medens derimod denne Garanti ikke er bleven givet for Fredericia Sparekasse, men for Fredericia Bank, som Finansministeren ikke har tænkt paa. Derfor maa jeg bede det højtærede Udvalg om at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Thi her have vi saa en Ting, som er enestaaende i hele